

DEV TEKSTİL

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK!

Nisan 2020

Başka bir dünya ellerimizde!

HAKLARIMIZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN

1 MAYIS'A!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'ı, çalışma ve yaşam koşullarımızın daha da ağırlaştığı bir dönemde karşılıyoruz. İnsanlığa açlık, ölüm, kan ve gözyaşı dışında bir şey vermeyen emperyalist-kapitalist sistem kriz içinde debeleniyor. Krizin ağır sonuçlarını ise biz işçi ve emekçilere fatura etmeye çalışıyor. Zaten iflasın eşiğinde olan kapitalist sistem, koronavirüs salgını ile birlikte, biz işçi ve emekçilere daha ağır koşullar dayatıyor. "Her koşulda üretim devam edecek" denilerek, sermaye sahiplerinin çıkarları uğruna, bizleri ve ailelerimizi ölümle burun buruna çalışmaya zorluyorlar. Bizleri ya açlık ya da salgın ikilemi ile karşı karşıya bırakıyorlar. Tüm bunların yanısıra, sermayenin demir yumruğu AKP iktidarı bu krizi de fırsata çevirmeye çalışarak yıkım ve saldırı politikalarını hayata geçirmeye çalışıyor. Son olarak, işçi sınıfının ücretli izin talebini hiçe sayarak, günlük 39 TL'lik yevmiye ile ücretsiz izni ve grev yasaklarını dayattılar. Bu denli pervasız davranmalarının gerisinde ise, işçi sınıfının örgütsüzlüğü ve dağınıklığı yatıyor.

Başka bir dünya mümkün!

Salgın sürecinde bir kez daha gördük ki, kar odaklı kapitalist sistem, insana hiçbir değer vermemektedir. Tüm maddi varlıkları ellerinde bulunduranlar, salgın karşısında acz içinde kalmışlardır. Çünkü 7 milyar insanı öldürebilecek silahlara sahip olanlar, yaşatabilmeyi hiç düşünmemişlerdir. Bunun sebebi ise, kapitalist sistemin milyonların değil, bir avuç azınlığın refahı ve çıkarları üzerine kurulu olmasıdır.

İnsanlığa hiçbir gelecek sunmayan kapitalist dünyaya karşı, işçi ve emekçilerin yaşam hakkı için başka bir dünya mümkündür. İnsanın ve doğanın geleceğini düşünen, sınıfsız, sınırsız, eşit ve özgür bir dünya, ancak işçi sınıfının iktidarı olan sosyalizmle olanaklıdır.

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Krizin ve salgının faturasının biz işçi sınıfına ödettilirmeye çalışıldığı bir süreçte işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı karşılıyoruz. Sermaye sınıfının salgını bahane ederek uyguladığı baskı ve yasaklara, sendika bürokratlarının mücadele kaçkını tutumlarına rağmen, işçi sınıfı olarak inisiyatifi ele almalıyız. Krizin ve salgının faturasının bizlere ödettilirmek istenmesine fabrikalarımızı, yaşam alanlarımızı 1 Mayıs alanına dönüştürerek yanıt vermeliyiz. Kendi sağlık önlemlerimizi alarak, bu 1 Mayıs'ı işçi sınıfının taleplerini ortaya koyduğu ve gücünü gösterdiği bir güne çevirmeliyiz. Bunun yolu da, yaşam hakkımız için fabrikalarda tabandan birliğimizi kurmaktan, komitelerimizi oluşturmaktan ve söz yetki karar hakkını elimize almaktan geçer. Kendi talep ve istemlerimizi, ancak fiili meşru mücadeleyle kazanabiliriz. Salgında alınmayan önlemlere karşı çalışmama ve grev hakkını kullanmanın, üretimden gelen gücümüzü göstermenin tam zamanıdır.

Tüm tekstil işçisi kardeşlerimizi, 1 Mayıs'ta haklarımız ve geleceğimiz için gücümüzü birleştirmeye, mücadeleyi büyütmeğe çağırıyoruz.

Ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar!

Salgın günleri sürüyor. Salgın nedeniyle fabrikalarda işçilerin topluca işinden olduğu, 4 milyon küçük işletme çalışanının, 1 milyon temizlik işçisinin işsiz kaldığı ve İŞKUR'a başvuru sayısının 200 bini geçtiği, toplamda da 7 milyondan fazla işçinin işsiz kaldığı belirtiliyor. Yani milyonlarca işçi işsiz kaldı, milyonlarcası ücretsiz izne çıkarıldı ve geri kalan milyonlarcası ise hayatı hiçe sayılarak çalışmak zorunda bırakılıyor. İşçi-emekçiler bu ölüm kalım mücadelesi içindeyken AKP iktidarı bir kez daha sermayedarların imdadına koştu.

Kısa çalışma ödeneğinin ardından şimdi de "işten atmak yasaklandı!" çığırkanlığıyla yeni bir yasa çıkartıldı. Peki, yasanın içeriğinde ne var? İşçiler bir kez daha ölümü gösterilip, sıtmaya razı ediliyor. Patronlar 3 ay süreyle işçiyi işten çıkaramayacak. Ancak ücretsiz izne çıkarabilecek. Bu 3 aylık süre içinde de İşsizlik Fonu'ndan işçiye günlük 39,24 TL civarında bir destek ödemesi yapılacak. Kısa çalışma ödeneğinden ödenen ücret bile çok gelmiş olacak ki, işçiler açlık sınırının altında bir ücrete mahkum edilecek. Bu 3 aylık yasak 6 aya kadar çıkarılabilecek.

• Ücretsiz izin sınırlı bir süre için ve işçinin onayı olmadan kullanılamayacak bir izindi. Aksi halde işçi için

haklı fesih nedenine dönüşüyordu. Böylelikle ücretsiz izinde işçinin onayına gerek kalmıyor.

(Ücretsiz izin: 4857 Sayılı İş yasasında ücretsiz izin üç yerde yer almakta ve sınırlı durumlar için öngörülmektedir. Bu da doğum yapan kadın ya da eşi için öngörülmüştür. Bunlar dışında yasanın ücretsiz izin uygulaması ya da hakkı diye bir düzenleme yoktur. Söz gelimi koronavirüs salgını var diye bir patron işçisini ücretsiz izne gönderemez. Patronların böyle bir hakkı yoktur. Ancak patronlar böyle bir hakları olmadığını bildikleri ve ileride yasal olarak bir sorun yaşamamak için ücretsiz izne göndermek istedikleri işçilerine, izin talep eden bir belge imzalatır ya da imzalatmak isterler. Böylece işçinin rızasını alarak yasadışı bir uygulamayı yasal hale getirmiş olurlar.)

• Yaşam koşullarının zorlaştığı, temel tüketim ihtiyaçlarının fahiş fiyatlarda olduğu bu dönemde işçiye verilecek günlük 39,24 TL (aylık yaklaşık 1170 TL) ile nasıl geçineceğiz?

• Yasayla İşsizlik Fonu bir kez daha sermayedarların ihtiyacı için kullanıma açıldı. Son iki yılda fonda 131 milyar TL birikiyor. 27 milyar TL'si patronlara teşvik olarak verildi. İşçilerin yararlanabildiği miktar ise sadece 16 milyar. Son iki yılın verileri bir kez daha bizlerin ücretlerinden kesilen vergilerle biriken ve işsiz kalmamız durumunda kullanılacak fonun sermayedarlara nasıl teşvik olarak verildiğini gösteriyor.

• Milyonlarca kayıt dışı çalışan, iş yasası kapsamına giremeyen işçiler ise yine açlık ve ölümle yüz yüze kalacak.

Taleplerimiz belli. Tüm çalışanlara koşulsuz, şartsız ücretli-idari izin. Kısa çalışma ödeneği kaldırılmalı, işsizlik fonunun yağması durdurulsun. Tüm işçi-emekçilerin temel sağlık ve tüketim ihtiyaçları devlet tarafından karşılansın.

Taleplerimiz için bir araya gelip, mücadele etmezsek kimse bu hakları bize altın tepside sunmayacak. Örnekleri var. İşçilerin birlik olduğu, üretimin durduğu, işçilerin ücretli izne çıkarıldığı fabrikalar var. Neden bizlerin çalıştığı yerde de olmasın?

Sermayedarlar ve AKP iktidarı işçilerin hayatını hiçe sayıyor. Kendileri köşklerinde, yalılarında, saraylarında varlık içinde yaşarken bizler bu hastalıkla ve daha kötüsü açlıkla yüz yüzeyiz. Birlik olmaktan, mücadele etmekten başka seçeneğimiz yok. Ya bu zorlarla kazanana kadar mücadele edecek ya da ölüme razı olacağız.

Korona değil, devlet öldürür!

Ben kronik hastalığı olan bir tekstil işçisi olarak koronavirüsün hayatımıza olan yıkıcı etkilerinden hepimiz gibi nasibimi aldım. Kronik hastalar için sokağa çıkma yasağı ilan edildi ama bizim nasıl geçineceğimizi devlet ya hesaba katmadı ya da işine gelmedi. Ardından nisan ayı başında patron kısa çalışma ödeneğine başvurdu. İşsizlik Sigortası'ndan maaşlarımızın %60'ının ödeneceği söylendi. Ama şarta bağladıkları kısa çalışma ödeneğinden alınacak para için sigorta günlerim dolu değil. Yani devlet ve patron el ele vererek karşıma geçtiler ve bana "hastasin, sokağa çıkamazsin ama para da alamazsin" dediler.

Tek maaşla ev geçindirmenin eskilerde kaldığı bugün, bizim eve giren bir maaş eksilmiş oldu. 55 yaşındaki annem ise şu an tek geçim kapımız. Onun çalıştığı işyeri ise sözde önlemler alıyor, ateş ölçülüyor falan. Ancak risk ortadan kalkmış değil tabii. Bizim örneğimizde olduğu gibi, 55 yaşındaki bir işçinin her gün ölümüne gitmesine ve eve getirebileceği virüs ile yüksek risk grubunda bulunan aile üyesinin de ölümüne sebep olabileceği ortada. Büyük bir ikilemin içine soktular bizi. Bu durumda ya aç kalacağız ya da virüsün er ya da geç evimize gelmesine razı olacağız.

Şimdi soruyorum, ben yüksek risk grubundaki bir kronik hasta olarak devlet tarafından korunuyor muyum? Sokağa çıkma yasağı ilan edilerek bunu sağlamış oldular mı? Kısa çalışma ödeneğini devreye sokarak, bunu da şarta şurta bağlayarak beni beş parasız eve hapsederek korumuş mu oldular?

Hani '99 depreminden sonra dediler ya, "deprem öldürmez, bina öldürür" diye... Tam da o noktadayız.

Bugünlerde ise, "Korona öldürmez, devlet öldürür." Eğer, bir gün korona evlerimize girer ve bu sebeple biz ya da sevdiğimiz hayatını kaybederse bundan devlet sorumlu olur. Ölüm sebebimiz ecel değil, cinayettir! Canavar virüs değil, kapitalistlerdir.

Göz göre göre gelen bu cinayete sessiz kalmamak ise bizim elimizde.

Kronik hasta, yaşlı-genç ayrımı yapılmadan tüm çalışanlara ücretli izin verilmeli. Bunun dışında yaptıkları her şey samimiyetsizlik ve ikiyüzlülüktür, cinayettir.

Manisa'dan bir üyemiz

Çaresiz değiliz!

Salgın döneminde fabrikamız çalışmalarını yarı yarıya indirdi. İşe gitmediğimiz günlerin parası İşsizlik Fonu'ndan ödenecek. İnsan sağlığının bu kadar önemli olduğu yerde biz işçiler çalışmak zorunda bırakıyoruz. Birçoğumuzun paraya ihtiyacı olduğu için çalışmaktayız, patron da bizi görmezlikten geliyor.

Sözde önlemleri alan ve karar verenlerin hepsi

patron. İşçiyi kimse düşünmüyor. İşçi de kendini çaresiz hissediyor ve olanlara boyun eğiyor. Fakat dünyanın tüm zenginliklerini üreten biz olduğumuzu biliyoruz.

Kendi kıymetimizi bilirsek, birlik olmayı sağlırsak, taleplerimiz için dişle diş mücadele vermeyi başarırırsak, patronlar bizlerin önünde el pençe divane olurlar.

Trakya'dan bir işçi

Yarın çok geç olmadan...

Sağlık Bakan'ını dinliyorsun, sanki her şey yolundaymış gibi anlatıyor. Sonra dışarı çıkacağın zaman bakıyorsun, evde maske yok. Yalan olmasın, "bir tane" var. Bir şekilde bulduğumuz 2 saatlik maskeyi

yıkayıp yıkayıp kullanıyoruz. Burası tekstil ülkesi. Tekstil işletmesinden çok başka hangi işletme var. Diyorlar ki dışarıya yardım gönderiyoruz. E, hani bize? Daha virüs her tarafa çok fazla yayılmamışken, henüz işler sarpa sarmamışken ortada en basit bir maske yok. Varsa da ulaştıracak bir organizasyon yeteneği yok. Ama telefonlarımıza sürekli bağış mesajları geliyor. Günlerdir oyalıyorlar. Bu gerçekler ortadayken bize söylenenlere nasıl inanacağız?

Aslında daha ciddi tedbirler alınması gerekiyor. Ama ekonomi zarar görmüş. Kimin ekonomisi zarar görür? Biz işçiler batmış durumdayız zaten. Bizi düşünmedikleri kesin. 2 hafta kar etmemeyi göze alamıyorlar. 2 haftada patronlar kar elde etmese ne olacak? Meclise 45 gün tatil veriyorlar. Hem de ücretlerinden hiçbir kesinti yapılmadan. Bize ise nasıl bedavaya getiririz

diye ince eleyip sık dokuyorlar.

"Evde kal" çağrıları da çok anlamsız geliyor bu gerçekler karşısında. Bazı insanlar evde kalsa bile o ailelerde mutlaka en az bir insan "çarklar dönsün diye" çalışmak zorunda değil mi? İşe giderken, gelirken, çalışırken bir şekilde virüse yakalansa ne olacak? Önce kendi ailesine, sonra arkadaşlarına bulaştırmayacak mı? Bir de güya iki günlük sokağa çıkma yasağı uyguluyorlar. Niye, hafta içi korona virüs tatil mi yapıyor? Zaten bu sokağa çıkma yasağında bile patronlara bizi sömürmeleri için izin veriliyor, fabrikalar çalışıyor.

Cumhurbaşkanlığı sözcüsü İbrahim Kalın, uzun süreli sokağa çıkma yasağı için "Bunun ekonomiye maliyeti ağır olurdu. Gayri insani gelebilir ama hayatın bir şekilde devam etmesi lazım" diyebiliyor. Demek ki gayri insani olduğunu biliyorlar. Bu salgın günlerinde, ölüm kol gezerken üretimin devam etmesinin biz işçilere maliyetinin ne olacağını önemsemiyorlar. Evet, biz işçiler için, yoksullar için gayri insani bir durum bu. Şimdiye dek ürettiklerimiz bile uzun bir süre herkese yeter. Yeter ki eşitçe dağıtılsın. Hiçbir kesinti olmadan ÜCRETLİ İZİN istiyoruz. Yaşamak bizim de hakkımız. Biz de insanız. Bizi, gayri insani olduğunu bildikleri bu şartlara mahkûm etmelerine izin vermemeliyiz. Yarın çok geç olmadan insanca yaşamak için birlik olmalı, mücadele etmeliyiz.

Çukurova'dan Dev Tekstil üyesi bir işçi

Biz işçiler sadaka istemiyoruz. Ücretli izin istiyoruz!

Bir yandan koronavirüsle uğraşırken, öbür yandan geçim derdine düştük. Hastalıktan çok yarın nasıl olacak, nasıl geçineceğiz diyoruz. Patronlara dönük teşvikler açıklıyorlar. Biz işçilere ise göstermelik olarak “işten atmaları yasakladık” ve “ücretsiz izine çıkanlara ücret ödeyeceğiz” diyor devlet. Ücretsiz izine çıkanlara 1.177 TL gibi komik bir rakam sunuyorlar.

Açıkçası biz işçilerle dalga geçiyorlar. Doğalgaz, elektrik ve su o kadar ücret yapıyor. Aslında beni düşündüren bundan sonraki süreç. Bizlere müjdeleyerek verdikleri ücret, biz işçilerden düzenli olarak yapılan kesintilerden

oluşan İşsizlik Fonu’ndan karşılanıyor. Bu salgın hastalık bittikten sonra ortaya çıkacak olan ekonomik sıkıntıların bedelini de işçilere kesecekler. Biz işçiler öncelikle kapı önüne konulacağız. İşsiz kaldığımızda alacağımız parayı şimdiden patronların kasasından para eksilmesin diye veriyorlar. Bizim paramızı yine bize veriyorlar.

Emeğimizin karşılığını almak istiyorsak, bu da mücadele etmekten geçiyor. Bizler sadaka istemiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz. Bu salgın günlerinde ücretli izin istiyoruz. Biz işçiler birlikte olduğumuz zaman daha güçlü olacağız. Yeter ki birlikte mücadele edelim.

İstanbul Küçükçekmece’den bir kadın üyemiz

Yaşam hakkımız için mücadele etmeliyiz!

Ülkeyi kasıp kavuran koronavirüs biz işçi ve emekçiler için gün geçtikçe daha fazla tehdit oluşturuyor. Ölüm ve vaka oranları sürekli artıyor. “Evde kal” çağrıları yapılıyor. Ama biz işçiler fabrikalarda çalışmaya devam ediyoruz. Ve şu anda gelinen noktada fabrikalarda da koronavirüs tespit edilmiş işçiler var. Patronlar buna rağmen yeterli önlemler almayıp üretimi devam ettiriyorlar. Bizlerin yaşamları patronların ellerine bırakılmış durumda. Devlet, patronlara tüm desteğini sunuyor. Biz işçilere ise

“çalışmaya devam edin” diyor.

İşçi ve emekçiler olarak bu duruma karşı tepkimizi ortaya koymadığımız sürece bize her şeyi reva görecekler. Yaşam hakkımızı patronlar belirleyemez. Bizler hak ettiğimiz yaşamı ancak mücadele ederek kazanabiliriz. Devletin ve patronların gözünde insan değiliz. Biz işçiler onların gözünde bir makineyiz. Ölürsek yenisini alırs mantığıyla hareket ediyorlar.

Tek seçeneğimiz var. O da mücadele etmektir.

İstanbul İkitelli’den üyemiz

“Evde kal, hayat eve sığar.” Ama nasıl?

Dünya küresel bir salgınla karşı karşıya. Türkiye’de mart ayından buna yana Covid-19 salgını ile hayat durdu, fakat sermaye durmuyor.

Hepimizin de bildiği gibi tekstil iş kolunda işçiler bir dizi sorunla boğuşuyordu. Hijyen, beslenme, uzun çalışma saatleri, düşük ücretler, baskı, hakaret... Yani kısacası insani olmayan çalışma koşulları.

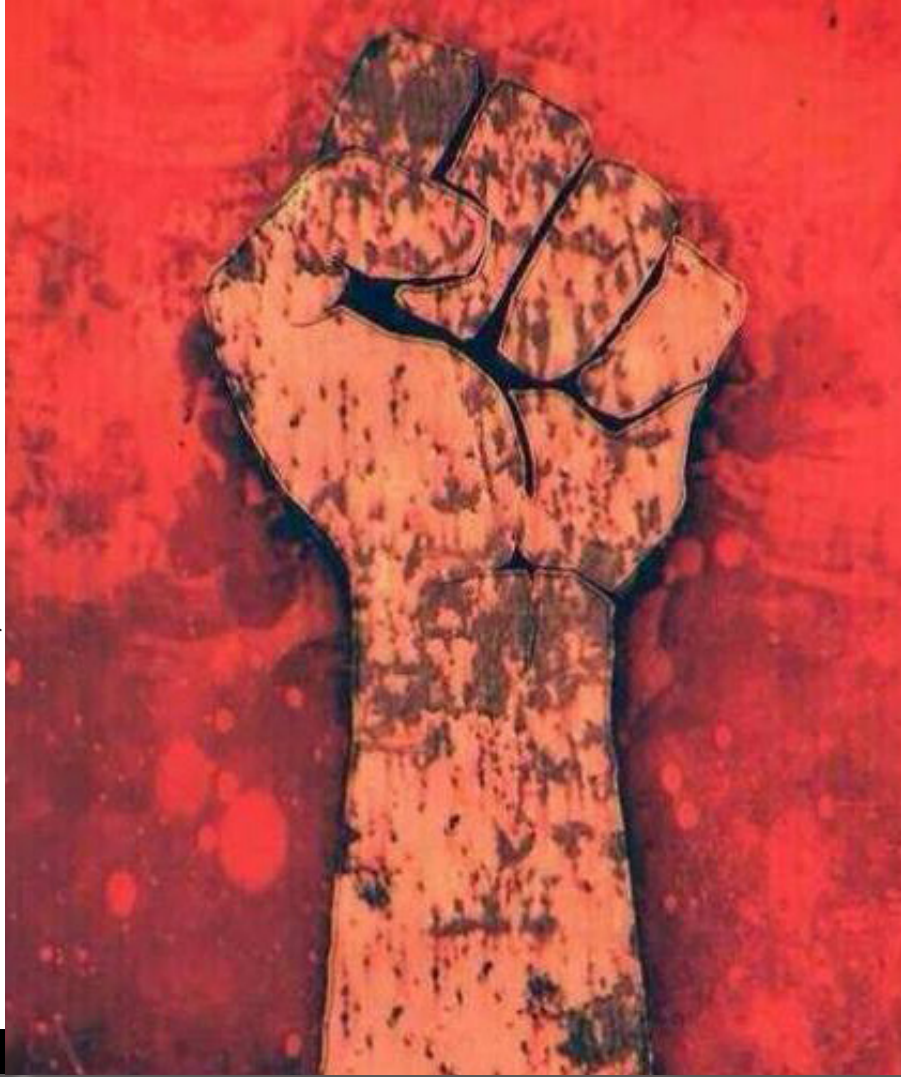
Fakat şimdi koronavirüsle birlikte bunlar iki katına çıktı. Fabrikalarda koronavirüse karşı hiçbir şekilde önlemler alınmıyor. Ölümle buruna çalışıyoruz. İşleri durduran fabrikalar ise “kısa çalışma ödeneği”nden faydalanıyor. Bilindiği gibi ücretlerimizin %60’ını alabiliyoruz ve bu ücretle geçinmemiz mümkün değil!

Biz işçilerin bilinçsiz ve örgütsüz olması onların elini kolaylaştırıyor. Üretim devam ediyor ve böylece onlar kazanmaya devam ediyorlar.

“Evde kal, hayat eve sığar” söylemi tümüyle kendi sınıfları için. Biz işçi sınıfına düşen ise yaşamakla ölüm arasında bir hayat.

Bu düzenin bizim emeğimizle dönen, bizleri öğüten çarkının durması için bir şeyler yapmalıyız. Fabrikalarımızda komiteler kurup, bilinçlenmeli ve örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz.

İzmir Sarnıç OSB’den kadın işçi

Biz işçiler köle değiliz!

Arkadaşlar gündemler yoğun. Biz işçi ve emekçiler yoksulluğumuzla uğraşırken, şimdi de dünyayı etkisi altına alan koronavirüs ile uğraşıyoruz.

AKP hükümeti patronlara “3 ay boyunca hiçbir işçiyi çıkartamazsınız” diyor. Gözdağı veriyormuş gibi duruyor. Ama bir yandan da patronlara teşvikleri açıklıyor. Zaten hepimiz zor şartlar altında çalışan işçi ve emekçileriz. Lakin patronların ne dini, ne imanı ne de vicdanı var. Onlar lüks hayatlarına devam ederlerken, bizler yine yoksulluğa, sefalete ve açlığa mahkûm ediliyoruz.

Patron sormaz, devlet sormaz, dolabınız boş mu, dolu mu diye. Devlet ve patronlar biz işçileri insan yerine koymuyorlar. Köle gibi görüyorlar. Ama devlet yetkilileri “sokağa çıkmayın, evde kalın” diyorlar. Benim dolabım boş, ev kiramı veremiyorum. Ama ne olursa olsun yaşadığım bu zorluklara karşı mücadele ediyorum.

Diyeceğim şu ki, yaşadığımız sorunları biz işçiler birlikte mücadele ederek ortadan kaldırabiliriz.

Bizler köle değiliz işçiyiz, emekçiyiz. Yeter ki örgütlü gücümüzün farkına varalım, mücadele edelim...

İstanbul Merter’den Dev Tekstil üyesi bir işçi

1 Mayıs tarihi;

İki sınıf ve iki dünyanın savaşımının tarihidir!

19.yy'da kapitalizmin gelişmesine paralel olarak, Avrupa'da işçi hareketi de gelişir. Vahşi kapitalizm olarak adlandırılan ikinci yarısında ise çalışma yaşamındaki kuralsızlıklar giderek artar. İş günü 12-14 hatta 16 saate kadar çıktığı gibi, ücretler de sadece karın doyurmaya yetecek düzeydedir. Kısacası, kapitalizmin işçilere kölece çalışmak ya da açlıktan sürünmekten başka bir yol bırakmadığı söylenebilir. Kapitalizmin vahşi sömürüsüne karşı işçi hareketi de gelişmeye başlar. 1 Mayıs, böylesi bir dönemde işçi hareketinin içinden doğar. 1 Mayıs'ın tümüyle işçi sınıfına ait bir gün olması da bu tarihsel kökenden gelmektedir.

1880'lerin başında iş gününün kısaltılması mücadelesi ve 8 saatlik iş günü talebi ABD'de işçi hareketinde özel bir ivme kazanır. 1884 yılında bir Amerikan İşçi Kongresi'nde 1886'nın 1 Mayıs gününe, 8 saatlik iş günü için büyük bir eylem kararı alınır. 1886 1 Mayıs'ında yüzbinlerce işçi ABD çapında genel greve çıkar. Burjuvazi eylemleri provoke ederek saldırır. Katledilen işçiler için 4 Mayıs'ta daha büyük eylemler örgütlenir ve bu esnada da pek çok işçi yaşamını yitirir. 8 saatlik iş günü mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına, üç yıl sonra gerçekleşen 2 Enternasyonal'in kuruluş kongresinde bir işçi, 1 Mayıs'ın tüm dünyada işçi bayramı ilan edilmesine yönelik bir önerge verir. Böylelikle 1 Mayıs, işçi hareketinin şanlı tarihiyle, işçi sınıfına armağan edilir.

Bu kavga çığılığına yaşadığımız coğrafyadan da yanıt gelir. 1 Mayıs, ilk kez 1911'de Selanik'te kutlanmasının ardından 1912'de İstanbul'da kutlanır. Ancak emperyalist işgal yıllarında ve 1925 yılında çıkarılan Takriri Sükûn ile birlikte 1 Mayıs da yasaklanır. Türkiye'de 1 Mayıs, bu yasaklamanın ardından yeni devrimci yükselişle birlikte 1976'da İstanbul'da görkemli bir kutlamayla gerçekleşir.

Sadece bir yıl sonra, devrimci yükselişin içinde yeniden doğmuş 1 Mayıs, burjuvazinin kanlı provokasyonu ile yüz yüze kalır. Yarım milyonluk görkemli işçi ve emekçi eylemi kana bulanır, 37 emekçi Taksim Meydanı'nda katledilir. Ve tarihe kanlı 1 Mayıs olarak geçer. O büyük katliama rağmen, hemen ertesi yıl 1 Mayıs, İstanbul Taksim'de ve Türkiye'nin dört bir yanında bir kez daha görkemli katılımlara sahne olur. Aynı yılın sonunda Maraş katliamı bahane edilerek sıkıyönetim ilan edilir ve böylece 1 Mayıs'ın yasaklanması dönemi başlar. 12 Eylül askeri faşist darbesiyle bu yasak kalıcılaşır. Ta ki 88 ve 89'da yükselen işçi ve öğrenci eylemlerine kadar. Bu eylemlerle birlikte 1 Mayıs'ı kazanmak tekrar gündeme gelir. 1 Mayıs, 90'lı yılların başında kitlesel kutlamalara konu olur. 1996 1 Mayıs'ı ise, yıllar sonrasında en büyük katılıma ulaşır.

1 Mayıs, 2005 yılından itibaren daha özel bir tarzda Taksim'i kazanma mücadelesiyle birleşir. Devrimci akımların ve Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun kararlı mücadelesiyle 2010 yılında Taksim, fiilen kazanılır. 2011 yılında ise iktidar, resmi olarak Taksim'i işçi ve emekçilere açmak zorunda kalır ve 1 Mayıs tatil günü ilan edilir. Ancak sonrasında AKP iktidarının baskıcı uygulamalarıyla birlikte Taksim yeniden yasaklanır.

1 Mayıs'ın tarihçesine baktığımızda, iki sınıfın ve iki dünyanın karşı karşıya geldiğini görüyoruz. Aynı zamanda sınıf mücadelesini de... Tarihimiz, bu sınıf mücadelesi içinde, bize bugünün kazanılmasından, günümüze kadar ne büyük bedeller ödediğimizi gösteriyor. Çünkü burjuvazi, 1 Mayıs'a tüm sınıf kınıyla saldırıyor, saldırmaya da devam edecek. Ta ki işçi sınıfı kendi iktidarını kurana dek...

web: devtekstil.org

facebook/[devtekstil](https://www.facebook.com/devtekstil)

İstanbul : 0542 650 65 25 / Çukurova: 0538 970 64 95

Trakya: 0551 979 87 38 / İzmir: 0538 384 02 92